

Стоматологи з кулеметами

Хмари у формі попкорну, неохайно розкидані периметром непристойно рожевого неба. Вдивляюся у бійницю, згадую вільне падіння ранкового снігу, таємне та містичне. І сірого kota, що спокійно спостерігав за балетом легких сніжинок, які, наче розірвана на клапті порція солодкої вати, плавно десантувались на закидану цеглою землю. Одне-єдине небо є батьком зовсім різних дітей — мирного снігу та сполоханих мін. Авель і Каїн. Різка музика польоту мін розрізала вмить холодну тишу. Арбітр запрошує всіх на продовження матчу, який триває до перемоги. І «червоний папірець» відправляє гравця на лаву запасних — у вічність. М'яч пролітав так близько біля штрафного майданчика. Під час обстрілу ми спустились у безпечніше місце, ніж останній поверх недобудованого готелю. Сховком була тісна кімната, яка, за інших обставин, могла б бути заставлена віниками, відрами, ганчірками, пиломочками. Хмарка пилу від зруйнованих стін підіймалась угору. Я ще не навчився розпізнавати та визнавати свій страх. Тому, коли запитують, кажу, що все ок, що мені не страшно. Я бо-юся боятися. Коли міна влучає в будівлю, мовчки читаю молитву. Абрег, мусульманин, уголос звертається до Аллаха, а я подумки — до Бога. Згодом він скаже мені: «Тільки Бог і Україна», а я йому у відповідь: «Аллаху акбар».

Цілу ніч після найкривавішого дня за час Євромайдану продовжували лунати постріли. Дим від спаленого хмизу, дрібний дощ, ранкові викрики

та останні слова, гіркий запах пороху й медикаментів перемішалися воєдино в густе озеро. Над водоймою в тумані простелялась і промова священника: що зло — це те, що розділяє. Отже, нас усіх на війну спрямувала інша сила.

Дорослим важко зрозуміти деякі речі. Для цього й існують діти.

Був свідком кількох діалогів між батьками та їхніми маленькими спадкоємцями. В одному з них мама розповідала, що місяць сам темний і лише відбиває сонячне світло.

В іншому хлопчик, притискаючи до грудей величезну диню, більшу за його голову, зі всією серйозністю заявив, що буде з нею спати.

У церкві дівчинка допитувала батьків, чому це дядя ще досі не налив компоту, маючи на увазі священника та дари Євхаристії.

Іншого разу хлопчик не міг зрозуміти, чому в церкві так багато вогню. Мама пояснила, що вогонь сильний і очищує все.

І коли зникає рожева фарба неба, а у формі обрізаного нігтика з'являється місяць, захисники нашої землі лягають спати, ховаючи під подушкою автомат.

Задумуюсь над причиною всього цього (чомусь цю війну мені хочеться схарактеризувати як «це все»). Відомо, що спочатку було слово, світло, потім — Майдан, конфіскація літа, себто моря, себто анексія Криму. А ми так довго чекали квітня 2014-го, щоб удруге відвідати засмучене, кудлате весняне море, яке потрібно постійно розважати — засмагати, лежачи на колючій гальці (у ту подорож із нами була й інша Галька — дівчина з Коломиї), грати в карти, розхитуватись на гойдалці, стрибати у воду та проводити запливи, розчісуючи кучері моря.

На початку зими та наприкінці лютого мені дошкуляв страшний біль у зубі. Карієс, пародонтит чи просто інфекція в ротовій порожнині. Чекав із надією на стоматолога. А він запізнився з візитом, і зуб без анестезії видалили санітари в зеленій формі із сусідньої клініки.

Крим — це втрачений зуб, якого було так боляче позбутися, і тепер
почуваєшся неповноцінним, та й пережувати не так зручно. А тут ще
й новий біль у кутніх...

Тому ми тут, у формі, у маскхалатах, займаємось самолікуванням.

Стоматологи з кулеметами!

Потрібно вилікувати зуби наших душ.

А Крим — він молочний.

УДОМА ШВАРЦ наварив кампоту із сушок, який був таким смачним піс-
ля нелегкого чергування на бойовій позиції.

ДРУГ ДАЛІ.

Піски, лютий 2015